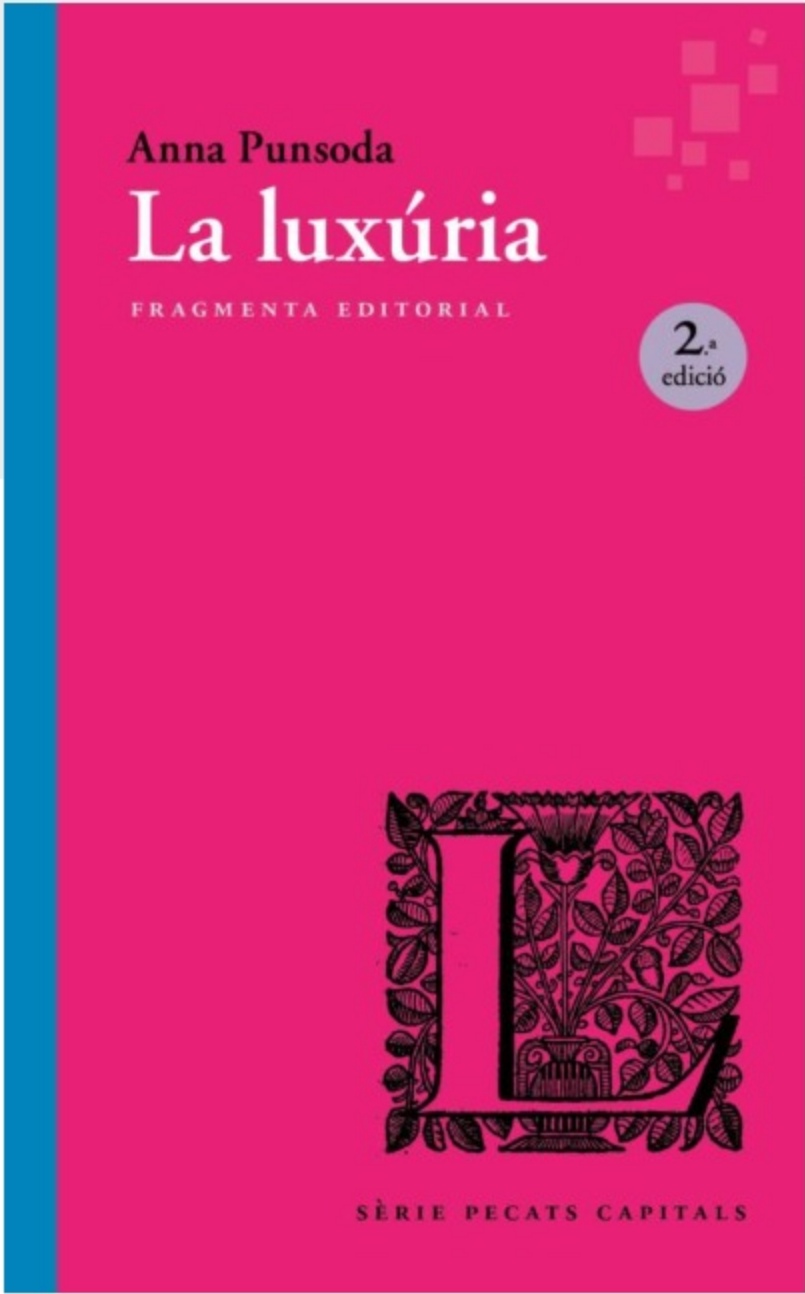


La luxúria, Anna Punsoda

P. Cano Server / [LLIBRES](#)



FITXA BIBLIOGRÀFICA

Títol: *La luxúria*

Autora: *Anna Punsoda Ricart*

Editorial: *Fragmenta Editorial*

Any: *2020*

La luxúria es defineix com un desig sexual desmesurat i incontrolable. Tot i que, si qui marca aquesta mesura és una institució regida per hòmens que fan vot de castedat, els paràmetres poden quedar una mica descompensats en tant que del tema, en principi, només n'haurien de saber la teoria. No ho trobaríem gens lògic ni admissible en un altre context. Gregori el Gran el situa com un dels 7 pecats capitals o mortals i redueix el seu abast al desig desordenat, cosa per la qual es considera sovint el menys greu de tots. Dante la descriu com l'última de les cornises del mont Purgatori, tot just entrant al primer cercle de l'Infern, ben bé sempre fregant els

límits. Perquè, si agafàrem fil per randa la definició de l'Església catòlica d'idolatria del plaer sexual en qualsevol de les seues formes, Astarot i Belbebú no tindrien prou calderes per a anar coent-nos.

Justament, la luxúria dona nom a un dels assajos que forma part, com havia de ser, de la sèrie «Pecats capitals», de Fragmenta editorial, escrit per Anna Punsoda. Breu, però no per això mancat d'arguments, exemples i referències bibliogràfiques que han tractat el tema al llarg de la història. Des d'anècdotes de l'entorn més pròximes i d'aquelles que corren per tots els pobles amb la sorna corresponent —ja se sap que quan es parla d'històries on intervé l'entreuix sempre ha d'haver-hi una interpretació en un pla figurat paral·lel—, fins a referències freudianes o històries amb lectura de gènere. El volum està farcit d'històries, personatges i tòpics sobre el desig, l'instint i el biaix de gènere que s'estableix arran d'aquesta desmesura descontrolada.

No debades, l'autora capgira des del principi alguns dels estereotips per a reivindicar, en aquest món del control, un element que se'ns escapa de les mans i convertir-lo en el luxe de deixar-nos anar.

Per a parlar d'aquesta diferència de conceptes entre gèneres, l'autora recorre a personatges paradigmàtics femenins: Jane Eyre, Aloma, Fanny... i com la separació de l'afecte/desig podria suposar un avantatge per accedir al poder. Des de Tristany i Isolda fins a Madona, les històries mostren com la luxúria s'ha nodrit i ha creat mites, com ara el desflorament femení que converteix en una fixació de poder aquest ritual per a alguns hòmens. Fins a arribar al marquès de Sade, que farà del cos un autòmat del plaer fins a l'extrem més macabre. Filòsofs com Ortega y Gasset han teoritzat sobre aquest «instint sexual» que no respon i del qual no podrien salvar-se els llibertins ni els idiotes.

Aquest interès pel tema en la nostra literatura no és una novetat actual, el 1959, en homenatge al 90é aniversari de la Víctor Català, es publica un recull de contes sobre els pecats capitals, on Mercé Rodoreda escriu «Rom Negrita» sobre la luxúria. Els paral·lismes i metàfores amb bèsties són presents i també l'origen dels personatges intervé en aquest afer delitós. Perquè, com li passa a Don Toni de *Bearn*, la perdició ve i va a París. La raó és que quan es troba que existeix en les dones una apetència sexual major a la convencionalment establerta, cal buscar l'origen en la procedència i convertir la sexualitat en una qüestió d'estat.

Vida privada i vida política, psicologia personal i col·lectiva, repressió social i religiosa que porten la luxúria a ser la causant de veritables trastorns mentals. I el continu desequilibri entre dones i hòmens en aquest camp, ja que els paradigmes proposats són majoritàriament heterossexuals, en tant que per a la religió l'homosexualitat, la sodomia, s'inclou directament en el pecat. Com diria Oscar Wilde: «les dones sempre tenen les cartes guanyadores, però no poden guanyar mai cap partida». Als espais privats, el domini requereix els recursos psicològics de les dones, eixes «gates maules» que tramen estratègies per entabanar aquells pobres homes de les anècdotes d'engany que es tracten amb ironia, de les quals en parlàvem al principi. Però, al remat, el terreny de poder que dirigeix la societat l'ha marcat l'home.

L'autora defensa el poder del desig com un luxe, amb una responsabilitat que permeta que les relacions entre gèneres no esdevinguin jocs de poder. És ben bé una obligació procurar que la fallera no es torne abús i que vetlem per mantindre-la i agrair-li aquest goig a la vida.

Complexa i controvertida, car participa la moral entesa segons cada religió (que massa sovint són les causants de tantes immoralitats), disculparem acabar el relat sobre una obra que analitza la luxúria amb tanta erudició, fent ús de la saviesa popular, basada, com ho sol resoldre ben bé sempre, en la lògica i trellat necessari per a la supervivència, i reduint els dilemes a l'expressió més tranquil·litzadora, perquè al capdavant «dels pecats del piu, el nostre Senyor se'n riu i els de la poma, la Mare de Déu els perdona».

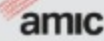
- > [Wikipedia](#)
- > [A peu de pàgina](#)
- > [Cinema](#)
- > [Cròniques del país ocult](#)
- > [Diari d'un confinat perplex](#)
- > [Diego L. Fernández](#)
- > [El dietari de Tomàs Escuder](#)
- > [El Repunt](#)
- > [En nom de la natura](#)
- > [La plaça de l'església](#)
- > [Música](#)
- > [Natura culta i sagrada](#)
- > [País Literari](#)
- > [Quadern de Tornada](#)
- > [Redacció](#)
- > [Reflexions Insulars](#)
- > [Teatre](#)
- > [Teologia i Societat](#)
- > [Un país d'històries](#)
- > [Vora sèquia](#)

MITJANS DE PROXIMITAT,
EL BATEC DE LA
COMUNITAT.



Una comunitat necessita eines, eines per fer contacte amb el món, per definir la identitat, per crear nous horitzons. És un món de canvis i d'innovació, d'obres que s'han de posar en marxa i de projectes que s'han de dur a terme.

AMIC, 100 mitjans de proximitat, a tots els territoris de parla catalana.



Participa en la campanya
per promoure les subscripcions
a les revistes en català i donar-les
a conèixer arreu del territori.
Tria la teva revista.

noalacensura.cat

